

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

In diuum Laurentium, Sermo CXXXV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

ret arcanum, sed Ecclesiam sempiternam sacro illuminaret incenso. Fœlix, quæ meruit portare tot virtutum pignora, quot illa arca præceptorum volumina sacrata gestauit: & vt illa verbo, ita hæc doceret exemplo. Iam tunc eos fratres, martyres genuit, quâdo eos partus sui septenario numero consecrauit, & mystico. Huc, huc sanctus Paulus veniat, qui adhuc parturit donec Christus formetur in homine. Ecce mulier iterum, atque iterum parturit, donec in virtutem mutetur infirmitas, caro transcendat in spiritum, terra transferatur in cœlum. Ardebat, anhelabat, vt eos vno die sacros martyres pareret, quo vix paruulos per annorum curricula generabat. Ecce mulier, ecce mater: quam vita filiorum fecit anxiam, mors securam. Beata, cui in futura gloria tot astant cœdelabra, quot germina. Beata, quæ tot præmisit ad regnum: beator, quæ suum in sæculo nil amisit. Discurrebat lætior inter confossa cadauera, quam inter cunabula chara filiorum, quia internis oculis tot cernebat brauia, quot vulnera: quot tormenta, tot præmia: quot victimas, tot coronas. Et quid plura fratres? Non est, non est vera mater, quæ nescit filios sic amare.

Exod. 25:

Gal. 4.

In diuum Laurentium, Sermo CXXXV.

HOdiernus dies baptismi martyris Laurentij corona illustratur: cuius egregij martyris merita nulla pars Romani orbis ignorat: Passus est in ipso capite gentium, i. in ipsa vrbe Romana. Ibi enim diabolus ministravit: & in ipso iuuentutis suæ flore decorem iuuentutis suæ sanguine purpurauit. Passio eius insignis est, multumque mirabilis: hanc breuiter, Domino adiuuante, narrabo. Illo tunc Archidiacono beatus Sixtus erat Episcopus, cuius triumphus martyrij ante triduum fuit. Cum ergo sanctus

G g 2

Laurentius

Laurentius Episcopum suum Sixtum pergentem ad martyrium sequeretur, fide fultus, tristis affectu, non quia ille periebatur, sed quia ab illo ipse deserebatur, respexit venerabilis senex venerabilem iuuenem, & ait illi: Noli esse tristis fili, post triduum me sequeris. Tunc ille ebibita Prophetia, iam corde paratissimus, ex spiritu ebrius, certum sperauit futurum, quod prædixerat ille qui nouerat. Deinde apprehensus est adductus: & quoniam erat Archidiaconus, apud illum esse utique credebantur opes Ecclesiæ, quas desiderabat persecutor, non tam auarus, quam furiosus. Oderat quem occidebat: sed amabat apud eum quod ille contemnebat. Erat autem sanctus Laurentius pauper opibus, diues moribus: non se negauit Ecclesiæ habere diuitias, sed ut eas ostenderet, tridui dilationem petiit, deinde mandauit congregari agmina pauperum. Tunc deinde ipso die coronæ suæ præsentatus examini, tanquam demonstraturus quod ille quærebat, demonstrauit quod habebat. Tunc ait persecutor: Vbi sunt Ecclesiæ facultates? At ille manum extendens in pauperes: Hæ sunt, inquit, Ecclesiæ facultates. Verum dixit, sed amarum. Quid autem mirum, si veritas auxit odium? Irrisum se dolens crudelis tyrannus & auarus inimicus, qui forte mitiorem pœnam cogitauerat, ferro interficere venerabilem iuuenem, parari flammam præcepit. Plus ardebat, quam urebat: urebat in carne, ardebat in corde. Supplicium eius tanto erat grauius, quanto interius. Tunc oblata est torrenda, & ut verius dicam, affanda martyrio nobilis illa Laurentij craticula: astrictus est ferro: sed ille craticulam supplicij, lectum quietis putabat: supplicium dixi, secundum animum punientis, non secundum conscientiam patientis. Nullū est enim

enim supplicium damnati, ubi non est poena peccati. Itaque beatissimus martyr ostendens quam quiete iaceret in illo ignito ferro, ait circumstantibus: iam me versate, & si vna pars cocta est, vorate. Miramur patientiam, donum Dei miremur. Ibi fides non solum non arsit, sed & consolabatur ardentem. Quare fides consolabatur ardentem? Quia fidelem tenebat promittentem. Ut fides non deficeret, ut spes non auerteretur, ut charitas inter poenas igneas corporales plus accederetur, Dei dona erant. Fratres mei, nemo arrogat potentiae suae quod non dat nisi Deus. Merito Apostolus alloquens martyres, ut in epistola eius hodie cum legeretur, audistis: Vobis, inquit, donatum est pro Christo, non solum ut credatis in eum, sed etiam ut patiamini pro eo. Ergo martyrum merita velut Dei dona laudemus, amemus, oremus, subinferamus voluntatem nostram. Voluntas enim sequitur, non praue nit. Sed tamen non deest charitas, si non desit voluntas: ipsa enim ardens voluntas vocatur charitas. Quis est qui timeat volens? quis est qui amet nolens? ferueat oratio, & festum Martyris celebretur: sed ut non sit inanis qui celebrat, imitemur.

Philip. 1.

In Adelphum Episcopum, Sermo CXXXVI.

Habet hoc Adelphi antistitis sanctus animus, & plena pietate dignatio, ut diues pauperis inter hospitium, pauperis se ponat ad mensam, & humilibus se faciat esse communem, quem diuitiae, potestas, honor fecit & reddidit singulari. Inter maximas enim virtutes numeranda est ista voluntas, quae contempto obsequij sui fastu despecta magnificae domus reuerentia, calcato etiam suae fastigio potestatis, & abiecta opum suatum interna conscientia, vnde tumor maximus humanis semper dominatur in mentibus, ad